

GION NÁNDOR

Főleg a barna hajúak abortálnak

Személyek: Doktor, Barátnő, Nagy Károly, Pincér, Sorsjegyáros

(Nyári délután egy félig üres városi kiskocsmában. A szokásos zaj: pohárcsörgés, halk mondatfoszlányok, időnként behallatszik az utcáról a gépkocsik zúgása.)

NAGY KÁROLY: Érdekes, már fél órája egyet sem...
(Doktor felteszi a lábát az asztalra, cipője hangosan koppan az asztallapon) Megőrültél?!
Lerúgod a poharakat.

DOKTOR: *(kezdetől végig unott, álmos hangon beszél)* Nézzétek meg ezeket a lábakat. Jól nézzétek meg őket.

NAGY KÁROLY: Menj a fenébe a lábaiddal. Nem tetszenek nekem, különösen, ha az asztalra rakod őket.

DOKTOR: De azért csak nézd meg őket. Nézd meg azokat a foltokat a cipőmön és a nadrágomon.

BARÁTNŐ: *(idegesen)* Kérlek, ne utálatoskodj. Legalább most kímélj meg a hülye vicceidtől...
Légy szíves, vedd le a lábadat az asztalról.

DOKTOR: Ne idegeskedj, drágám. Nézd meg te is azokat a foltokat, érdemes megnézni őket: vérfoltok. Mégpedig embervérfoltok. *(Rövid szünet: kintről a megszokottnál valamivel hangosabb gépkocsizúgás hallatszik)*

NAGY KÁROLY: Ismét operáltál?

DOKTOR: Igen. Combsonttőrészel hoztak be egy tagot. Felborult a kocsijával... Több mint két óra hosszúig piszmoztunk vele, és csuda sok vére elfolyt. Még a padlóra is lefolyt a vére.

BARÁTNŐ: A részleteket mellőzheted. És légy szíves a lábadat...

DOKTOR: Nem kell idegeskedni. Egyáltalán nem kell idegeskedni.

BARÁTNŐ: Nagyon hálás lennék...

DOKTOR: Az ember vérének szaga van. Tudtátok ezt? Egész biztosan nem tudtátok. Pedig tényleg szaga van.

BARÁTNŐ: Nem érdekel.

DOKTOR: És az a legérdekesebb, hogy minden ember vérének más van. Más szaga van a kövér ember vérének, és más szaga van a sovány

ember vérének. Más szaga van az öreg ember vérének...

BARÁTNŐ: Undorító vagy!

DOKTOR: ...és más szaga van a fiatal ember vérének. Ezenkívül egészen más szaga van a férfiak és a nők vérének.

BARÁTNŐ: Te undorító disznó. Éppen most kell ezt elmesélned.

NAGY KÁROLY: Érdekes, határozottan érdekes. Hogy a férfiak és a nők vérének különböző szaga van... De én most egy kicsit az ablakra figyelek. Azt hiszem, jön egy vörös hajú. Ma még csak két vörös hajút láttam.

BARÁTNŐ: Most már tényleg vedd le a lábad az asztalról.

DOKTOR: *(valamivel halkabban, mint eddig)* Az az érzésem, drágám, hogy te mégiscsak félsz. Na, jó, lerakom a lábamat. Igen, az az érzésem, hogy nagyon félsz.

BARÁTNŐ: Persze, hogy félek, de most ez nem fontos.

DOKTOR: Nem kell félned, mondtam, hogy nagyon jó orvos, és jó ismerősöm.

BARÁTNŐ: Tudom, hagyjuk ezt.

DOKTOR: És az egész nem tart tovább öt percnél. Legfeljebb tíz percig.

BARÁTNŐ: Ezt is tudom. Fölösleges újból elmondanod.

DOKTOR: Két nap múlva már el is felejtetted, mintha...

BARÁTNŐ: Most már tényleg hagyd abba!

NAGY KÁROLY: Történt valami?

DOKTOR: Nem, semmi sem történt. A barátnőm kicsit ideges. Az utcán mi újság?

NAGY KÁROLY: Meglepően gyöngö a felhozatal. Nézzük csak: hat barna, öt szőke és három vörös hajú. Ma meglepően kevés a vörös hajú.

DOKTOR: Igen. Meglepően kevés. Máskor több vörös hajú szokott lenni.

BARÁTNŐ: Miről van szó tulajdonképpen?

DOKTOR: Nem vagy ideges már? Nagyszerű. Nagyon örülök, hogy nem vagy már ideges. A barátom majd elmeséli, hogy miről van szó.

NAGY KÁROLY: Tudja, mi hárman mindennap itt ülünk ennél az ablaknál.

BARÁTNŐ: Maguk hárman?

NAGY KÁROLY: Igen. A Doktor, én és Feri, a pincér. Tudja, mi nagyon régi barátok vagyunk, még gyerekkori barátok... *(a pincért szólítja)* Hé, Feri, gyere ide egy kicsit.

PINCÉR: Igenis! (*hallatszik, ahogyan az asztalhoz jön*) Történt valami?

DOKTOR: A barátnőm szeretne megnézni magának. Tudniillik egy történetet fog most hallani ró-lunk.

PINCÉR: Milyen lemezt tegyek fel hozzá?

DOKTOR: Nem kell lemez. Maradj itt egy kicsit.

NAGY KÁROLY: Szóval mi hárman mindennap itt ülünk ennél az ablaknál, és figyeljük a nőket, illetve legtöbbször én figyelem. A szomszéd házban ugyanis van egy orvos, aki, szóval, magzatelhajtást végez.

BARÁTNŐ: Tudom.

NAGY KÁROLY: Na mármost. Én figyelem ezeket a nőket. Könnyű megkülönböztetni őket a többi járókelőtől, mert nagyon vigyázva lépkednek, mintha, mintha valami szúrná a talpukat. (*elneveti magát*) Tehát én figyelem őket, és mindennap felírom, hogy hányan abortáltak, és közülük hány szőke, barna és vörös hajú volt. Aztán a Doktor egyszer majd tanulmányt ír erről.

BARÁTNŐ: Tanulmányt?!

DOKTOR: Miért ne? Mondjuk ilyen címmel: „Főleg a vörös hajú nők abortálnak.” Vagy pedig: „Miért abortálnak többnyire a vörös hajú nők?” Igen, ez a második, azt hiszem, jobb lesz.

BARÁTNŐ: De hát...

PINCÉR: Szerintem nem sok értelme van az egésznek. Ezt mondtam mindjárt a kezdetén is. Manapság a hajszín semmit sem jelent. Minden második nő festi a haját.

DOKTOR: Nem baj. Az egyáltalán nem baj. Nem az a lényeg, hogy egy nőnek eredetileg milyen haja volt, hanem, hogy milyen volt akkor, amikor abortált. Ezt már többször is megmagyaráztam.

BARÁTNŐ: Szóval mindennap itt ülnek az ablaknál. És, ha szabad kérdeznem, kinek az ötlete volt ez az adatgyűjtés és a tanulmány?

NAGY KÁROLY: Hát, eredetileg az enyém. Tudja, én azelőtt is mindig figyeltem ezeket a nőket. Valahogy szeretem elnézni őket, amikor olyan óvatosan lépkednek.

PINCÉR: És élvezed is.

NAGY KÁROLY: Nem, nem tudom. Nem hiszem, hogy kimondottan élvezem. De szeretem nézni őket. Szórakoztatók, kimondottan szóra-

koztatók. És egyszer csak eszembe jutott, hogy statisztikát készíthetnék róluk, a Doktor pedig írhatna egy tanulmányt. Néha fogadunk is. Hogy legközelebb milyen hajú...

BARÁTNŐ: Hogy hívják magát?

NAGY KÁROLY: Nagy Károlynak. Miért?

DOKTOR: Ne tévesszen meg a neve. Az igazi Nagy Károly tulajdonképpen az apja. Ő csak amolyan félig sikerült Nagy Károly.

BARÁTNŐ: Félig sikerült Nagy Károly, maga egy szemétláda.

NAGY KÁROLY: Kérem?

BARÁTNŐ: Maga egy undorító disznó!

NAGY KÁROLY: Nem értem. Nem értem, hogy mi baja van egyszerre.

DOKTOR: Ne izgulj. Nekem is szokott ilyeneket mondani, amikor ideges. (*barátnőjéhez hal-kan*) Drágám, azt hiszem, most már menned kell.

BARÁTNŐ: Igen, megyek. Nagyon örültem a társaságnak... Szóval mindennek nagyon örültem...

DOKTOR: Ne idegeskedj, drágám. Meglátod, nem lesz semmi baj. Tudják, hogy jössz, egész biztos várnak már. Veled mennék én is, de tudod, kissé kínos lenne.

BARÁTNŐ: Tudom. De azért jó volna, ha megvár-nál. Persze, csak akkor, ha nem kínos.

DOKTOR: Nem kínos. Meg foglak várni. És ne idegeskedj.

BARÁTNŐ: Ó, dehogyis idegeskedem. (*hallatszik, amint eltávolodik az asztaltól, de útközben még visszaszól*) Nagy Károly úr, nézze meg jól a hajamat. (*Az egyik távolabbi asztaltól nevetés hallatszik*)

NAGY KÁROLY: Tehát ő is... ő is oda megy?

PINCÉR: Persze, hogy oda megy. Láttam rajta, amint bejött, hogy oda készül. Az ilyesmi messziről meglátszik rajtuk... Fiúk, mennem kell kiszolgálni. (*elmegy az asztaltól*)

NAGY KÁROLY: Akkor sem értem, hogy miért förmedt rám olyan gorombán. Mi van abban, hogyha szeretem elnézni azokat a nőket, akik az orvostól jönnek? Szeretem nézni őket, és kész. Nincs ebben semmi rossz. Emlékszem, kamaszkoromban például a vadludakat szerettem nézni. Különösen alkonyattájt, amikor...

DOKTOR: Egy pillanat szünetet kérek. (*a pincért szólítja*) Ferikém!

PINCÉR: *(messzebről hallatszik a hangja)* Igenis!

DOKTOR: A barátunk ismét az emlékeit idézi: a vadludakról beszél. Tegyél fel egy lemezt az alkalomnak megfelelően.

PINCÉR: A vadludakról beszél?!

DOKTOR: Igen, a vadludakról. És... csak most látom, egy aranykereszt van a nyakában.

PINCÉR: Tudom, már tegnap láttam. Nagyon szép aranykereszt. Aranykeresztes lemezt is feltegyek?

DOKTOR: Nem, nem kell kereszt. A vadludakról tegyél fel valamit.

PINCÉR: Nincs semmim a vadludakról. Mondd neki, hogy emlékezzen valami másra.

DOKTOR: *(Nagy Károlyhoz)* Nem emlékeznél inkább valami másra?

NAGY KÁROLY: Nem. Én a vadludakra akarok emlékezni.

DOKTOR: *(a pincérhez)* Sajnos, mindenáron a vadludakra akar emlékezni. Tegyél fel akkor valamit, ami legalább emlékeztet a vadludakra.

PINCÉR: Hát jó... majd keressünk valamit... *(Lassú, érzélgős zene, mint például a népszerű Butterfly – alig valamivel hangosabban, mint az eddigi kocsmái zajok és a beszűrődő gépkocsizúgás)*

DOKTOR: Hát akkor parancsolj. Ha már mindenáron a vadludakhoz ragaszkodsz.

PINCÉR: Ez jó lesz?!

DOKTOR: Ragyogó! Engem kifejezetten a vadludakra emlékeztet.

NAGY KÁROLY: Szóval, kamaszkoromban például a vadludakat szerettem nézni. Különösen alkonyattájt, amikor az ég már egészen sötétkék, és a vadludak V betűt rajzoltak, különkülön már nem is látszottak, csak a szabályos V betű... Illetve sohasem volt szabályos: az egyik szára mindig hosszabb volt, és emlékszem, én mindig arra vártam, hogy egyszer majd szabályos V betűt látok. Sohasem volt szabályos. De azért így is nagyon szép volt, ott, a városon kívül, ahol nagyon zöld a fű, és csend van, és én szerettem nézni a vadludakat, különösen alkonyattájt.

Virágnyelv, 1971

DOKTOR: Vége?

NAGY KÁROLY: Igen, illetve nem egészen. Egyszer egy lánnyal mentem ki a város szélére. Meg akartam neki mutatni a vadludakat. Álltunk ott egymás mellett, és az eget kémleltük, és akkor arra jött két kis srác, az egyik felvett egy göröngyöt, és megdobott vele. Pontosan nyakszirten talált el: a göröngy puha volt, darabokra tört, és behullott az ingembe. A két srác röhögve elfutott, és az a lány is velük nevetett, nagyon jóízűen.

DOKTOR: Vége?

NAGY KÁROLY: Igen. Most már vége.

DOKTOR: Helyes, akkor figyeld, hogy mi van az utcán. *(a pincérhez)* Ferikém, vége a vadludaknak! *(a zene elhallgat)*

NAGY KÁROLY: Csak egy barna hajú. Nem tudom, mi ez ma délután. Meglepően gyenge a felhozatal.

DOKTOR: Bejegyezheted a barátnőmet is.

NAGY KÁROLY: Tehát még egy barna hajú. Viszont nincsenek vörös hajúak. Ha ez így folytatódik, nem fogod tudni megírni a tanulmányodat.

DOKTOR: Dehogyan. Majd az lesz a címe hogy: „Főleg a barna hajú nők abortálnak.” Vagy pedig: „Miért abortálnak többnyire a barna

hajú nők?” Azt hiszem, a második cím jobb lesz.

NAGY KÁROLY: A fene egye meg! Jön az öreg sorsjegyárus.

DOKTOR: Nagyon hiányzott. Kifejezetten hiányzott nekem. Remélem, ezúttal nem fogod ideültetni.

NAGY KÁROLY: Nem tehetek semmit, ha ide akar ülni. Tudod, hogy nem tehetek semmit.

DOKTOR: Én viszont tehetek. Ha megint ideül, a pófájába öntök egy pohár vizet. Akkor talán elmegy majd, mit gondolsz?

NAGY KÁROLY: Ne tedd ezt, kérlek. Tudod, hogy az apám régi barátja és...

DOKTOR: És régi harcostársa. Tudom. Viszont nekem nem régi barátom, és nem régi harcostársam. Tehát a pófájába önthetem a vizet.

NAGY KÁROLY: Komolyan kérlek, hogy ne tedd. Minek fölöslegesen kellemetlenkedni. *(Hallítja a hangját, mert már hallatszik, ahogy a sorsjegyárus a szomszéd asztaloknál kínálja az áruját)*

SORSJEGYÁRUS: Sorsjegyet tessék... Sorsjegyet tessék...

NAGY KÁROLY: Alapjában véve rendes tag az öreg. Igazán fölösleges lenne megbántani.

DOKTOR: Unalmas tag az öreg. Ez az igazság. Én rettenetesen unom.

SORSJEGYÁRUS: Ó, te megint itt vagy, Karcsikám. Napról napra megint ennél az asztalnál; nem unod még? Leülök hozzátok egy kicsit, jó? *(hallatszik, ahogy félrehúzza a széket, aztán sóhajt)* Nagyon kifáradtam. Hiába, öreg vagyok már.

NAGY KÁROLY: Nem értem, miért kell ezt csinálnia, amikor...

DOKTOR: Mondja, öregem, tudta maga azt, hogy minden ember vérének más szaga van?

SORSJEGYÁRUS: Kérem?

DOKTOR: Lefogadom, hogy nem tudta. Lefogadom, hogy még azt sem tudta, hogy az emberek vérének egyáltalán szaga van.

SORSJEGYÁRUS: Maga orvos?

NAGY KÁROLY: Igen, orvos. Nemrégén végzett. És nekem nagyon jó barátom.

DOKTOR: Így például, öregem, a maga vérének egészen más szaga van, mint az enyémnek.

SORSJEGYÁRUS: *(kissé bosszankodva)* Érdekes. *(Nagy Károlyhoz fordul)* És te, hogy vagy,

Karcsikám? Hm... látom, még mindig ezt a keresztet hordod a nyakadban. Mondd, miért raksz ilyesmit a nyakadba?

NAGY KÁROLY: De hát miért baj ez?

DOKTOR: Szerintem mindenki azt hord a nyakában, amit éppen akar. Ismertem egy tagot, aki a bölcsességfogát rákötötte egy zsinegre, és azt akasztotta a nyakába. Hihetetlenül ronda fog volt, félig már el volt rohadva.

SORSJEGYÁRUS: Nem lényeges az egész, és nekem tulajdonképpen semmi közöm hozzá, de neked tudnod kellene, hogy ki volt az apád, és még ma is kicsoda.

DOKTOR: Tökéletesen igaza van, öregem. Mármint, hogy magának ehhez semmi köze. És különben is, szerintem egy aranykereszt mégiscsak szebb, mint egy félig megrohadt bölcsességfog. Sőt, összehasonlíthatatlanul szebb. *(a pincért szólítja)* Ferikém, az aranykeresztről beszélünk! Az alkalomnak megfelelő zenét kérünk!

PINCÉR: Az aranykeresztről?! Szóval mégiscsak a keresztről. Majd mindjárt keresek megfelelő lemezt. Fogadás nem lesz?

SORSJEGYÁRUS: *(kimértebb hangon, mint eddig)* Fiatalember, én nem magához beszéltem. És ha lehet, kíméljen meg a vicceitől. *(Nagy Károlyhoz)* Ugye tudod, ki volt az apád?

NAGY KÁROLY: Tudom. Na és?

DOKTOR: *(a pincérhez)* Ferikém, hagyj abba! Ejtettük az aranykeresztet. Ez az öreg tag most a forradalomra emlékezik. Keress nekünk, légy szíves, forradalmi dallamokat.

SORSJEGYÁRUS: *(dühösen)* Idefigyeljen, maga...

PINCÉR: Túl gyorsan váltogatjátok a témákat! Ha így folytatjátok, folyton csak lemezeket fogok keresgélni. Miért nem beszélgettek inkább a vadludakról? Akkor fennhagynám a régi lemezt. *(A szomszéd asztaloktól ismét hangos nevetés hallatszik)*

DOKTOR: Ferinek tökéletesen igaza van. Beszéljünk inkább a vadludakról. Mondja, öregem, nézte már a vadludakat alkonyattájt, amikor észak felé szállnak? Az ég egészen sötétkék, és a vadludak ilyenkor majdnem szabályos V betűt formálnak. Higgye el, érdemes megnézni őket.

SORSJEGYÁRUS: Mondja, mit akar maga...

PINCÉR: Na, mi lesz?!

DOKTOR: Félek, hogy nem lesz semmi sem a vadludakból. Az öreg tagnak nem tetszenek a vadludak. Ragaszkodik a forradalmi múlt-hoz.

PINCÉR: Hát jó! Akkor legyen a forradalmi múlt.

NAGY KÁROLY: *(a sorsjegyáruhoz)* Ne haragudjon a doktorra. Ő mindig ilyen. Tudja, nálunk az a szokás, hogy ha belekezdünk valamilyen témába, akkor zenei aláfestést is kérünk. A pincér olyankor bekapcsolja a zenegépet, és az alkalomnak megfelelő lemezt választ ki. Így sokkal érdekesebb, nem igaz?

SORSJEGYÁRUS: *(rosszkezdően)* Igaz. Egész biztosan igaz. *(Felhangzik a zene: valamilyen, a háborús időket idéző dallamok giccsesített, szórakoztató zenére átírt változata, mint például a népszerű „Kazacsok”.)*

PINCÉR: Ez jó lesz?!

DOKTOR: Majd mindjárt megkérdezem. *(a sorsjegyáruhoz)* Megfelel ez magának, öregem? Szerintem ilyen zene mellett már egész szépen felidézheti a forradalmi múltat. *(rövid szünet, aztán a pincérnek)* Nem válaszol az öreg tag, tehát megfelel a zene.

NAGY KÁROLY: No végre, még egy vörös hajú! Nézzük csak, ez ma a negyedik vörös hajú.

DOKTOR: Hagyd most a vörös hajú nőket. Tessék most a forradalmi múltról beszélni.

SORSJEGYÁRUS: Nagyon érdekes volt, amit az előbb mesélt, fiatalember. Hogy minden ember vérének más szaga van. Sohasem gondoltam volna.

DOKTOR: Ne is gondolja, öregem. Főleg most ne gondolja. Most tessék a forradalmi múltról beszélni. Magának forradalmi múltja van, igaz? Meg a barátom apjának is. Ha jól emlékszem, azt kérdezte a barátomtól, hogy tudja-e, ki volt egykoron az apja.

SORSJEGYÁRUS: Sohasem gondoltam volna, hogy a maga vérének más szaga van, mint az enyémenek.

DOKTOR: Á, nem. Nem beszélünk mellé. *(Nagy Károlyhoz)* Mondd, Karcsikám, tudod te egyáltalán, hogy ki volt egykoron az apád?

NAGY KÁROLY: Tudom. Mondtam már, hogy tudom. Na és?

DOKTOR: *(a sorsjegyáruhoz)* Látja, öregem, a barátom tudja, hogy ki volt egykoron az apja. Na és?

SORSJEGYÁRUS: *(emeltebb hangon)* Nem hiszem, hogy tudja. Ha valóban tudná, akkor nem hordana keresztet a nyakában. Akármit inkább a nyakába akasztana. Akár egy faragott lófaszt...

DOKTOR: Állj! Trágárkodni nem szabad, öregem. Én nagyon becsülöm az ön forradalmi múltját, és nem bánom, ha felidézi, de trágárkodni nem szabad.

SORSJEGYÁRUS: *(dühösen)* De most már igazán elég volt...

DOKTOR: Ha trágárkodások nélkül nem megy, akkor tényleg jobb lesz, ha másról beszélünk. Például: mit gondol, öregem, miért abortálnak többnyire a vörös hajú nők? Illetve nem is a vörös hajúak, hanem a barna hajú nők. Szóval: mit gondol, miért abortálnak többnyire a barna hajú nők?

SORSJEGYÁRUS: Mondja, fiatalember, maga nem undorodik néha saját magától?

DOKTOR: De igen. És mások is. Alig egy félórával ezelőtt egy helyes barna hajú nő azt mondta nekem, hogy undorító disznó vagyok. És a barátomra is azt mondta, hogy undorító disznó. Egyébként az illető személy a barátnőm. Éppen akkor indult abortálni.

SORSJEGYÁRUS: Sajnálom, hogy ideültem ehhez az asztalhoz. Igen, nem kellett volna ideülnöm.

DOKTOR: Persze, hogy nem kellett volna ideülnie. Sem ma, sem azelőtt. Tudja, én kimondhatatlanul unom magát. Mondtam is a barátomnak, hogy ha ma ismét az asztalunkhoz ül, akkor az arcába öntök egy pohár vizet. Így talán a jövőben másutt fog megpihenni.

SORSJEGYÁRUS: Nagyon igaza volt a barátnőjének. Maga tényleg egy undorító disznó.

DOKTOR: Kimondhatatlanul unom magát, öregem.

NAGY KÁROLY: Ne örülj meg. Hagyd azt a poharat. Ne...! *(A doktor a sorsjegyáru arcába önti a vizet. A zene elhallgat, megszűnik minden zaj. Néhány pillanatig bura alatti csönd)* Te teljesen megőrültél! *(Ismét a szokásos zajok, de zene nélkül)*

SORSJEGYÁRUS: *(rekedten)* Engem még senki sem öntött arcul.

DOKTOR: Vízrel sem?

SORSJEGYÁRUS: Meg fogom ölni magát.

DOKTOR: Jól van, öreg szájhős, most már lépjen le!

SORSJEGYÁRUS: *(hallatszik, ahogyan feláll a székről)*

- Lelépek... Igen, meg kell, hogy öljem magát. Engem még senki sem öntött arcul.
- DOKTOR: Ezt már hallottuk. Tényleg lépjen le most már. Remélem, többé nem ül le velem egy asztalhoz.
- SORSJEGYÁRUS: *(elindul)* Nem. Ebben biztos lehet.
- PINCÉR: Történt valami?
- DOKTOR: Nem történt semmi. Tudod, hogy sohasem történik semmi. Az az öreg tag a forradalmi múltat idézte.
- NAGY KÁROLY: Te teljesen megőrültél. Miért kellett annak a szegény öregnek az arcába önteni a vizet?
- DOKTOR: Untam. Kimondhatatlanul untam. Egyébként mindent unok. Legszívesebben mindent és mindenkit leöntenék egy pohár vízzel. De hát ez sajnos lehetetlen. Ezért csak az öreg szájhóst öntöttem le.
- NAGY KÁROLY: Tudod, hogy megölhetett volna.
- DOKTOR: Igazán?
- PINCÉR: Igazán. Csuda önérzetes tag az öreg. Ezek az öreg tagok mind marhára önérzetesek. Őszintén szólva csodálkozom, hogy nem lőtt le azonnal. Van neki pisztolya. Állandóan magával hordja, egyszer megmutatta nekem.
- NAGY KÁROLY: Igen, van neki pisztolya. Rendőrtiszt volt az öreg, néhány évvel ezelőtt nyugdíjazták.
- DOKTOR: Meglátszik rajta, hogy rendőrtiszt volt. Mindvégig uralkodni tudott magán. Azt mondják, hogy a rendőrtiszteknél nagyon fontos, hogy hidegvérűek legyenek, és hogy tudjanak uralkodni magukon.
- NAGY KÁROLY: Csak azt nem értem, miért árulja ezeket a vacak sorsjegyeket. Hiszen kap nyugdíjat.
- PINCÉR: Nem tud nyugton maradni. Az ilyen önérzetes, öreg tagok soha életükben nem tudnak nyugton maradni. Muszáj nekik valamit csinálni, ha mást nem, legalább sorsjegyet árulni. Emlékeztek még az öreg Makraira, aki ott, az erdő mellett lakott? Az is éppen ilyen önérzetes, öreg tag volt.
- NAGY KÁROLY: Igen. Emlékszem. Az meg kutyákat idomított.
- PINCÉR: Az égvilágon semmi szükség nem volt rá, de ő kutyákat idomított. Összegyűjtötte az összes korcs, csavargó kutyát, aztán idomította őket. Mindenét felzabálták azok a dögök, de ő csak gyűjtötte és idomította őket.
- NAGY KÁROLY: Emlékszem, nagyon ronda kutyái voltak. Volt ott egy bozontos szőrű, kurta farkú dög, amelyiknek a feje kisebb volt, mint az öklöm. Szörnyen utáltam azt a kutyát.
- PINCÉR: Az volt az öreg Makrai kedvence. Egyszer oldalba rúgtam azt a dögöt, és az öreg késsel jött nekem. Alig tudtam elfutni a fák közé.
- DOKTOR: Ferikém, neked lejárt a munkaidőd?
- PINCÉR: Igen, végeztem.
- DOKTOR: Kár. Azt akartam javasolni, hogy tegyél fel valami lemezt a kutyákról. Vagy a kutyákkal is végeztetek?
- PINCÉR: Igen, végeztünk a kutyákkal is.
- DOKTOR: Nagyszerű. Akkor talán leülhetnél hozzánk. *(széktologatás hallatszik, amikor a pincér leül)* Mi újság kinn az utcán? Megjegyzem, az öreg Makrainak azt a bozontos szőrű és kis fejű kutyáját én is nagyon utáltam.
- NAGY KÁROLY: Az utcán nem történik semmi. Érthetetlen. Egyszerűen elfogytak a nők... Hanem, nézzétek csak, ott, a túloldalon, ott áll az öreg sorsjegyárus.
- PINCÉR: Tényleg ott van. És csuda vészjóslóan áll ott. Nem tetszik nekem, ha egy ilyen önérzetes öreg tag csak úgy tétlenül ácsorog az utcán.
- DOKTOR: De uralkodik magán. Innen látszik, hogy uralkodik magán. Szólni kellene neki, hogy anyagilag egyáltalán nem kifizetődő az álldogálás. Tudtommal ő arra vállalkozott, hogy sorsjegyeket árul.
- PINCÉR: Doktorkám, félek, hogy téged vár az öreg. Jó lenne vigyázni, a pisztoly biztosan nála van.
- DOKTOR: Igen, biztosan nála van a pisztoly, de az a fő, hogy ő uralkodik magán...
- NAGY KÁROLY: Itt van a barátnőd.
- DOKTOR: Ó, máris megjöttél, drágám.
- BARÁTNŐ: *(színtelen hangon, a beszéde emlékeztet kissé a doktor modorára)* Máris megjöttem.
- DOKTOR: Ugye, nem is volt olyan szörnyű?
- BARÁTNŐ: Nem volt szörnyű.
- DOKTOR: Leülsz?
- BARÁTNŐ: Haza szeretnék menni.
- DOKTOR: Hát akkor... jó, akkor hazamegyünk. De képzeld, amíg te nem voltál itt, a barátaim szerint életveszélyben forogtam. Volt itt egy unalmas, öreg tag...

BARÁTNŐ: Haza szeretnék menni. Nagyon fáradt vagyok.

DOKTOR: Persze. Már megyünk is. *(hallatszik, amint feláll a székről)* Szóval, én a pofájába öntöttem egy pohár vizet. A barátaim szerint az öregnek pisztolya van, és könnyen lelőhetett volna. Állítólag kis híján...

BARÁTNŐ: Majd otthon elmeséled, jó? Majd holnap elmeséled.

DOKTOR: Persze. Majd holnap elmesélem.

PINCÉR: Doktorkám, a helyedben én jól meggondolnám, hogy egyáltalán kimenjek-e most az utcára.

DOKTOR: Mennünk kell, fiúk. Ti csak figyeljétek az utcát, és gyűjtsétek az adatokat.

BARÁTNŐ: Nagy Károly úr, ne felejtsem el engem is bejegyezni.

NAGY KÁROLY: Már bejegyeztem.

PINCÉR: Az öreg tag még mindig kint áll az utcán. Tényleg jól gondold meg.

DOKTOR: Felteszem a forradalmi zenei aláfestést az öreg szájhős tiszteletére. Hol van az a lemez?

PINCÉR: Fel van téve a lemez. Kapcsold csak be a gépet. *(Rövid szünet, aztán felhangzik a már korábban hallott „forradalmi” zene)*

DOKTOR: *(távolabbról)* Szervusztok, fiúk.

PINCÉR: *(rövid szünet után)* Őszintén szólva, félek, hogy az öreg tényleg rálő. Nagyon komolyan fenyegetőzött.

NAGY KÁROLY: Dehogyan fog rálőni. Szájhösködött csak az öreg.

PINCÉR: Nem tetszik nekem, ha az ilyen önérzetes, öreg tagok fenyegetőznek. Általában komolyan szokták gondolni. Szerintem rá fog lőni a Doktorra.

NAGY KÁROLY: Nyavalyát fog rálőni. Miért nem lőtt rá, amikor itt volt?

PINCÉR: Talán attól tartott, hogy valaki közbelép. De ott, az utcán senki sem fog közbelépni. Szerintem egész biztosan rálő.

NAGY KÁROLY: Nem fog rálőni.

PINCÉR: Fogadjunk, hogy rálő. Ma még úgysem fogadtunk.

NAGY KÁROLY: Hát jó. Fogadjunk. Mibe fogadjunk?

PINCÉR: Fogadjunk abban az aranykeresztben, ami a nyakadban lóg.

NAGY KÁROLY: Nem. Az aranykeresztben nem fogadok. De fogadhatunk az aranyláncban, amin a kereszt van.

PINCÉR: Rendben van. Ha elveszítem, veszek neked még egy ugyanilyen aranyláncot.

NAGY KÁROLY: El fogod veszíteni. A Doktoréknak már régen ki kellett érniük az utcára. Bizonyára már messze járnak.

PINCÉR: Nem hiszem, hogy messze járnak. És a fogadást megnyertem. Az öreg tag elővette a pisztolyát.

NAGY KÁROLY: Micsoda?! *(Messziről két éles csattanás hallatszik, a zene elhallgat. Ismét bura alatti csönd. Rövid szünet.)* Tényleg rálőtt.

PINCÉR: Megmondtam, hogy rá fog lőni.

NAGY KÁROLY: Kétszer is rálőtt. Miért lőtt rá kétszer is?

PINCÉR: Lehet, hogy előszörre nem találta el.

NAGY KÁROLY: Gondolod, hogy egyáltalán eltalálta? Olyan kicsi az a pisztoly.

PINCÉR: Azt hiszem, hogy igen. Nagyon nyugodtan áll ott az öreg.

NAGY KÁROLY: A Doktort sehol sem látom.

PINCÉR: Biztosan az ellenkező irányba indulhattak, nem erre, az ablak felé. Az emberek is mind arra futnak.

NAGY KÁROLY: Igen. És a kocsmá is kiürült. Valami nyilván történt az utcán. De azért nem hiszem, hogy eltalálta. Nagyon kicsi az a pisztoly.

PINCÉR: Biztosan eltalálta. Nem állna ott olyan nyugodtan, ha nem találta volna el.

NAGY KÁROLY: Nem találta el. Nagyon kicsi az a pisztoly, és túl nagy volt a távolság.

PINCÉR: Fogadjunk, hogy eltalálta.

NAGY KÁROLY: Hát fogadjunk.

PINCÉR: Fogadjunk az aranykeresztben. Ha elveszítem, veszek neked még egy ugyanilyen aranykeresztet.

NAGY KÁROLY: Nem tudsz venni ilyen aranykeresztet. Ilyet nem lehet kapni.

PINCÉR: Akkor visszaadom az aranyláncodat. Rendben?

NAGY KÁROLY: Hát... rendben.

PINCÉR: Gyerünk, és nézzük meg.

(M megszűnik a bura alatti csönd, felállnak a székről, ismét behallatszanak a külső zajok: lábdobogás, gépkocsizúgás. Elindulnak, az egyik elkezd, aztán a másik is csatlakozik hozzá, és együtt fütyülnek a korábban hallott „forradalmi” dallamokat.)